

– *Дермен дере*, сега *Каланчак*, в Одеска област на Украйна.

През 1865 г. е изградена черквата „Св. Архангел Михаил“. Една година по-късно – през 1866 г. – в селото е открито и училище. През 1872 г. Таню войвода, сподвижник на Васил Левски, е създал революционен комитет. Хора от селото се включват в доброволческата чета на Панайот Хитов, взела участие в Освободителната война.

През 1882 г. селото е преименувано на *Гавраилово* – новото име по-скоро е свързано с името на на черквата, отколкото с Гавраил Кръстевич.

През 1925 г. в района действа чета на анархо-комунисти, а през 1942–1944 г. – партизанският отряд „Хаджи Димитър“.

До Освобождението Дермен дере е в Сливенска каза. След 1878 г. селото е център на община в Сливенска околия, в която по различно време влизат селата Голямо Чочовени, Селиминово, Бинкос, Струпец, Чинтулово.

По османски данъчен регистър от 1626–1627 г. в с. Дермен дере има 64 български ханета (домакинства) – около 320 души. След 230 години, през 1859 г., според Поайе, селото има почти същото население – 50 български и 12 турски къщи, или около 310 души. След Освобождението малкото турци се изселват, а населението нараства: през 1900 г. – 900 души; 1909 – 164 къщи с 971 души; 1926 – 219 сгради, 232 домакинства, 1185 души, 1934 – 1388; 1965 – 1535, а през 2001 г. – 1275, а през 2010 – 1203 души.

Поминъкът на населението в по-далечното минало е земеделие и скотоводство. След това основен поминък става овощарството. През 80-те години на миналия век Гавраилово е седалище на АПК „Долината на прасковите“. Открива се и консервна фабрика.

През 1906 г. е основана потребителна кооперация „Пчела“, а през 1928 г. е създадено читалище „Слънце“.

Землището на с. Гавраилово е с площ 26,6 кв. км и граничи със землищата на селата Селиминово, Голямо Чочовени, Бяла, Малко Чочовени и Злати войвода. Северните райони обхващат ридовете на Средна Стара планина с височина до 999 м при рида Ярана. Южните са част от Сливенското поле и достигат до р. Тунджа. Почвата е предимно излужена, канелена горска, на места слабо оподзолена. Названията на местностите в полския район са с преобладаващо турски произход, а в планинския повечето са български.

Родове: *Мундрите, Мордите, Божанците, Черкёзите, Кушкните, Бёленските*

ЖИ: *гаврайловец, гаврайловка, гаврайловци, гаврайловче.*

МИ: *Адата, Айдушката нива, Амзата, Атлама, Баджарите, Байчото, Бакаджика, Балталъка, Бахча тарла (Бахчите), Бахова вада, Бек тепе, Белевите кайнаци, Бёленска воденица, Борука, Боруните, Вёждата, Вехтите лозя (Старите лозя), Високото, Втора чукa, Върбова кория, Гаврайлово (Дермен дере), Гёнова вода, Гёново кладенче, Генчём (Генчели) бунар, Герёните, Гиргин бунар, Голёмия Мараш, Голёмия Мералък, Голям Дабйжовец, Голям*